

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka, soudkyně JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a Mgr. Moniky Chaloupkové v právní věci **žalobce: L.H., nar. „X“, bytem „X“**, zastoupen: JUDr. Radek Bechyně, advokátem, se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 16. 7. 2015, č.j. 43929/2015/ODSH/14,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Účastníci nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou ze dne 1. 9. 2015 domáhá soudního přezkumu v záhlaví tohoto usnesení označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Moravská Třebová ze dne 21. 1. 2015, č.j. MUMP 01915/2015, jímž byly **zamítnuty námitky žalobce proti záznamu dvanácti bodů v bodovém hodnocení žalobce jako řidiče**, přičemž toto rozhodnutí vychází ze skutečnosti, že v souvislosti s evidovanými přestupky proti pravidlům silničního provozu **má žalobce provedený záznam dvanácti bodů v evidenční kartě řidičů v registru řidičů**. Toto rozhodnutí bylo vydáno na základě právní úpravy obsahující **bodové hodnocení porušení stanovených zákonem, srov. § 123a a násl. zák. č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu**, v platném znění (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), přičemž v důsledku tohoto rozhodnutí dochází po dosažení dvanácti bodů vztahujícím se ke spáchaným přestupkům **k pozbytí řidičského oprávnění**. Před vydáním uvedených rozhodnutí bylo žalobci zasláno Oznámení o dosažení dvanácti bodů v bodovém hodnocení a výzva k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění, žalobce využil možnosti podat písemné

námítky proti tomuto oznámení, o nichž bylo rozhodnuto výše zmíněným rozhodnutím správního orgánu prvního stupně a odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo žalovaným rozhodnutím zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno. Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:

V žalobním bodu označeném jako „za a) *nereflektování odvolacích důvodů*“ žalobce namítl, že se žalovaný „*nezabýval předloženými důkazními prostředky*.“ Tím měl zřejmě na mysli rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, které předložil současně s odvoláním žalovanému k odvolacímu řízení, kdy poukazoval na skutečnosti, že bylo vydáno „*ve shodné věci*“ a že z něj vyplývá, že se tento jiný správní orgán zabýval „*kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí*“ vydaných v blokovém řízení a posoudil tato jednotlivá rozhodnutí a označil je za nezpůsobilá pro provedení záznamů bodů v bodovém hodnocení řidiče. Dále poukázal i na další rozhodnutí stejného odvolacího jiného správního orgánu (Krajský úřad Moravskoslezského kraje), z toho vyplývá ustálenost správce odvolacího správního orgánu, rovněž poukázal na *obdobný* postup jiného správního orgánu, a to Městského úřadu Písek ze dne 19. 5. 2015, kdy prvoinstanční správní orgán „*odmazal*“ dva konkrétní záznamy z bodového hodnocení, které byly učiněny na základě nezpůsobilých podkladů. V této souvislosti poukázal na zásadu legitimního očekávání, když by zde měla „*existovat ustálená nebo alespoň obdobná praxe*“ při posuzování věcí shodných či obdobných. Pokud tedy jeden správní orgán rozhoduje tímto popsáním způsobem, není „*dle žalobce přiléhavé*“, aby totožný správní orgán pouze v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně, tím byla dotčena rovnost účastníků před zákonem. V dalším žalobním bodu označeném jako „za b) *nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů*“ poukázal na skutečnost, že v odvolání napadl jednotlivé podklady jako nezpůsobilé pro záznam bodů, žalobce namítl v závěru odvolacího orgánu uvedeném v žalovaném rozhodnutí, že tyto podklady „*posuzovat nemůže*“, když z výše popsané praxe jiných správních orgánů vyplývá jiný závěr. Oznámení od věcně příslušných oddělení policie o spáchaných přestupcích „*nemůže být takového oznámení dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáváno s předmětným rozhodnutím, kterého se týká, tak aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvláště orgánu veřejné moci.*“ K tomu uvedl obecné platné závěry o náležitostech správních rozhodnutí, tj. že i rozhodnutí vydané v blokovém řízení musí splňovat tyto náležitosti, závěrem v tomto žalobním bodu uvedl, že není možné, aby „*za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu.*“ K tomu uvedl v obecné rovině případy, kdy není takový podklad „*způsobilý*“ a dále v tomto žalobním bodu uvedl ve vztahu k jednotlivým rozhodnutím vydaným v blokovém řízení, které byly podkladem pro zápis bodů v registru žalobce jako řidiče, konkrétní „*výtky*“. Jedná se o pokutové bloky ze dne 31. 1. 2014, 24. 7. 2013, 20. 12. 2012, 16. 11. 2012 a 4. 7. 2012, kdy žalobce uváděl, že jednak nelze z obsahu těchto pokutových bloků zjistit přesně, resp. přesně určit místo spáchání předmětného jednání, tyto bloky obsahují vadnou právní kvalifikaci, vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jež rozhodnutí o blokovém řízení vydal (na soukromém pozemku či pozemní komunikaci), není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového jednání, kdy není uvedeno číslo popisné domu ani kilometrové místo komunikace, nelze určit údaje o právní kvalifikaci. Poukázal na „*nejnovější judikaturu*“, kdy v rozhodnutí o přestupku nepostačí uvést pro konkretizaci místa přestupku pouze obec či část obce, ale naopak přesně uvést místo tak, aby v daném případě nebylo pochyb o místě přestupkového jednání, je též nedostatečně vyličen popis přestupkového jednání. Ve vztahu k pokutovému bloku ze dne 24. 7. 2013, dále konkrétně i uvedl, že není uveden správní popis

jednání, nečitelný popis pravděpodobně ve znění „*telefonování za jízdy*“ nelze považovat ani za popis skutkového děje, nebyla uvedena správná právní kvalifikace, která zní dle § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „*zákon o provozu na pozemních komunikacích*“). Na tuto námitku ve vztahu k vymezení právní kvalifikace ve zkratce obsažené na pokutovém bloku rovněž namítal (ostatně to namítal u všech pokutových bloků), že měla být uvedena správná právní kvalifikace citací zákona o provozu na pozemních komunikacích. Ve vztahu k pokutovému bloku ze dne 16. 11. 2012 mimo výše uvedené námitky, které se ostatně opakují u všech těchto podkladů svědčících o uložení pokut v blokovém řízení, namítl i nedostatečné vymezení skutku (označení „*rychlost*“ nepopisuje porušení jakékoliv povinnosti řidiče stanovené zákonem). To stejné uvedl i ve vztahu k pokutovému bloku ze dne 4. 7. 2012, který se rovněž týkal přestupku spočívajícím v překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Podle názoru žalobce tak přestupky nebyly konkrétně a individualizovaným způsobem řádně vymezeny, není tedy bez důvodných pochybností patrné komu, zejména kdy a kde a potažmo za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení, když tento nedostatek nelze „*zhojit připustností strohých a zkratkovitých formulací tak, jak zmiňuje Nejvyšší správní soud v rozhodnutí čj. 4As 127/2014-39*“. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí vč. rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření v žalobě odkázal na žalované rozhodnutí, setrval na svých závěrech v něm uvedených a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále „*s. ř. s.*“) v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Ze správního spisu vyplývá a mezi účastníky je nesporné, že žalobce podal písemné námitky podle ust. § 123f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen i jako „*zákon o silničním provozu*“) proti oznámení o dosažení dvanácti bodů v bodovém hodnocení a výzvě k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění, kdy **k doplnění těchto námitek po výzvě k odstranění nedostatků a vad těchto námitek jako podání doplnil konkrétní skutková tvrzení týkající se těchto námitek, když pouze v obecné rovině tvrdil, že přestupky spáchat nemohl, „neboť byl toho času vždy na jiném místě“.** Řízení o námitkách bylo přerušeno do posouzení jednotlivých blokových pokut v přezkumném řízení, přičemž nebyly shledány důvody pro zrušení jednotlivých blokových pokut, následně bylo pokračováno v řízení, žalobce zadána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí (což ani v žalobě nepopřel) a správní orgán vydal dne 21. 1. 2015 rozhodnutí, kterým námitky žalobce zamítl a provedení záznam bodů v registru řidičů potvrdil. Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak ten **porovnal všechny podklady pro zápis bodů do registru řidičů, kterými byla jednotlivá oznámení o uložení blokových pokut, na základě nichž došlo k záznamu bodů dále i kopie pokutových bloků a výsledky přezkumných řízení a dospěl k závěru, že nebyl dán důvod k opravě záznamů a zaznamenaný počet bodů žalobci je správný.** Žalobce poté až v odvolání proti tomuto rozhodnutí namítl v podstatě to, co již tvrdil v žalobě, že totiž „*oznámení od Policie ČR či městské policie o uložení pokuty v blokovém řízení za jednání zařazené do bodového hodnocení nemůže být dostatečným důkazem o tom, že pro záznam bodů v registru řidičů existoval způsobitý podklad.*“ Dále v obecné formě namítal **nedostatky jednotlivých rozhodnutí vydaných v blokovém řízení, když zejména brojil proti uvážení legislativních zkratk, namítal, že přestupková jednání nebyla dostatečně**

popsána a právě v této souvislosti poukázal i na skutečnost, že podle i v žalobě uvedeného rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014 byly takové nedostatky důvodem pro označení těchto podkladů za nezpůsobilé. **Žalovaný** v žalovaném rozhodnutí vycházel z názoru, že **správní orgán I. stupně nebyl povinen provádět zhodnocení jednotlivých rozhodnutí vydaných v blokovém řízení, na základě kterých byly body zapsány v bodovém hodnocení řidiče, když pouze mohl zkoumat, zda tyto body byly uloženy v souladu se zákonem, když z ustálené judikatury NSS vyplývá, že předmětem řízení o námitkách proti záznamu bodu v registru řidičů je výlučně řízení, směřující k prověření, zda podklad, na základě kterého je záznam v registru řidičů proveden, je způsobilým, tj. zda obsahuje potřebné náležitosti k provedení takového záznamu, zda došlo ke správnému zaznamenání informací obsažených v podkladech pro vedení záznamů do registru řidičů a zda došlo na základě provedených záznamů v registru řidičů zaznamenání bodů v souladu s přehledem jednání spočívajících v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích a počtem bodů za toto jednání, uvedeným v příloze zákona o silničním provozu.** Žalovaný uvedl, že z jednotlivých oznámení bylo zjištěno **dostatečným způsobem**, že tato oznámení obsahující dostatečné údaje o spáchaném přestupku, tj. kdy, kde a jaký přestupek se stal, oznámení rovněž obsahují údaje o přestupcích a rovněž i bylo v nich uvedeno, že se ukládá konkrétní bloková pokuta žalobce jako přestupci. To se týká i jednotlivých rozhodnutí vydaných v blokovém řízení, přičemž žalovaný se dále vyrovnal s věcnými námitkami žalobce proti rozhodnutím vydaných v blokovém řízení, když uvedl, že **správní orgán v daném typu řízení není oprávněn přezkoumávat pravomocná rozhodnutí o spáchání přestupků, a to ani z věcných či procesních hledisek.** Žalovaný se rovněž neztotožnil s námitkou žalobce o používání zkratk a opětovně konstatoval, že **správní orgán I. stupně a potažmo žalovaný nebyl oprávněn přezkoumávat „obsah jednotlivých pokutových bloků z hlediska prokázání skutkové podstaty tam uvedených přestupků, ani nebyl oprávněn přezkoumávat zákonnost vyplnění pokutových bloků.“** V této souvislosti pak považoval odkaz žalobce na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje jako „nepřiléhající“, když žalovaný není vázán právním názorem uvedeným v tomto rozhodnutí.

Úvodem krajský soud považoval nejprve za **potřebné zabývat se podstatou rozhodnutí vydaného v řízení o námitkách a rozsahem jeho přezkumu, a to v souladu s konstantní soudní judikaturou, včetně zdůraznění situací, kdy je třeba zabývat se i rozhodnutím vydaným v blokovém řízení.**

Předmětem žalovaného rozhodnutí, které tvoří s rozhodnutím správního orgánu jeden celek, je rozhodnutí o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123a - § 123f zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění, dále jen „zákon o silničním provozu“). V řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů **správní orgán zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden.** Jedná se o logický důsledek zásady presumpce správnosti aktu orgánů veřejné moci, dle které se má za to, že akt orgánů veřejné moci je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídanou formou prohlásí tento akt za nezákonný a zruší jej. Presumpce správnosti se netýká pouze aktů nicotných (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 5.5.2004, sp. zn. II. ÚS 770/02, náleze Ústavního soudu ze dne 25.9.2008, sp. zn. II. ÚS 519/08, či též rozsudek NSS ze dne 22.5.2008, č.j. 6As 45/2005-188). Jiný postup není ani možný, neboť **nelze připustit, že by správní orgán rozhodující o námitkách proti provedenému záznamu bodů**

v registru řidičů měl např. přezkoumávat správnost či zákonnost rozhodnutí soudu. Interpretaci dospívající k tomuto výsledku je tedy nutno kategoricky vyloučit, neboť by vedla k absurdním nepřijatelným důsledkům, kterých mohl rozumný zákonodárce stěží chtít dosáhnout (presumpce racionálního zákonodárce). Správní orgán rozhodující o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je proto oprávněn zkoumat to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem, a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze k zákonu o silničním provozu, obsahující bodové hodnocení jednání (srov. rozsudek NSS ze dne 6.8.2009, č.j. 9As 96/2008-44). Tento závěr vyslovil i Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ve svém rozsudku ze dne 24.6.2009, č.j. 52Ca 10/2009-78, přičemž NSS se s tímto závěrem ztotožnil (srov. rozsudek NSS ze dne 6.8.2009, č.j. 9As 96/2008-44). **Záznam bodů do průkazu řidiče je automatický převod, kdy správní orgán nepřezkoumává správnost rozhodnutí o přestupku, ale pouze zaznamenává na podkladě spisu příslušné body.** Tato skutečnost vyplývá i z ust. § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu, který stanoví, že *„řidiči motorového vozidla, kterému byla za jednání zařazené do bodového hodnocení pravomocně uložena sankce za přestupek nebo trest za trestní čin, zaznamenaná příslušný obecný úřad obce s rozšířenou působností v registru řidičů stanovený počet bodů ke dni uložení pokuty v blokovém řízení nebo nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek nebo trestu za trestný čin“* (srov. rozsudek NSS ze dne 22.12.2010, č.j. 1As 41/2010-106). Příslušný obecní úřad s rozšířenou působností pouze zaznamenává počet bodů řidiče, popř. provede opravu, jsou-li námitky řidiče odůvodněné v souladu s podkladovými materiály. V námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů **lze z povahy věci uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal**, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, případně že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů (srov. rozsudek NSS ze dne 22.12.2010, č.j. 1As 41/2010-106, dále i např. rozsudek NSS ze dne 24.8.2010, č.j. 5As 39/2010-76).

Zároveň je třeba poznamenat, že v námitkovém řízení není řešeno odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně vydaném v řízení o přestupcích, či rozhodnutí vydaném v blokovém řízení, tedy nejedná se o pokračování jednoho téhož správního řízení, když předměty těchto řízení jsou naprosto odlišné. Jak již soud uvedl, správní orgán v námitkovém řízení může pouze zkoumat to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu, zda záznam registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem, a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení jednání v příloze citovaného zákona. Pouze v případě, že se v řízení o námitkách vyskytnou důvodné pochybnosti o údajích zde zaznamenaných, tak je povinen správní orgán vyžádat si ještě další důkazy prokazující skutečnosti týkající se spáchání přestupku. K takovému postupu však může dojít pouze tehdy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal, nebo že si jej není vědom, přičemž je třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě, nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazující spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje, tedy neznamená, že když pouze řidič lakonicky prohlásí, že se přestupku nedopustil, tak že automaticky je

povinen správní orgán v takovém případě **ex officio** prověřovat **náležitosti rozhodnutí o přestupku** (srov. rozsudek NSS ze dne 4.1.2012, č.j. 3As 19/2011-74). Jen v případě **důvodných pochybností** o údajích zaznamenaných v oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, tak nelze z něj bez dalšího vycházet (srov. rozsudky NSS ze dne 21.3.2012, č.j. 5As 118/2011-107 a ze dne 24.10.2013, č.j. 4As 102/2013-38). Ne však vždy vedou zjištění o **nedostatecích formálních či obsahových náležitostí k závěru o tom, že pokutový blok nemohl být náležitým podkladem pro zápis bodu v registru řidičů. Pokutový blok** je svou povahou správním aktem, který závazně deklaruje, že určitá osoba se dopustila konkrétního, individuálně popsánoho jednání, jež naplnilo znaky přestupku a konstituuje jeho povinnost zaplatit pokutu, přičemž okamžik podpisu pokutového bloku obviněného z přestupku je zároveň okamžikem vydání rozhodnutí o blokovém řízení a okamžikem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a *„teprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení. Jednoznačně tak potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v ust. § 84 zákona o přestupcích“* (srov. rozsudek NSS ze dne 29.12.2010, č.j. 8As 68/2010-81). Na způsobilost pokutového bloku jako podkladového rozhodnutí pro zápis bodu do registru tak nebude mít zpravidla vliv chybějící uvedení funkce nebo služebního čísla oprávněné osoby, při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 84 a násl. zákona o přestupcích. Podstatné je, aby *„konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním...nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu a zákona o přestupcích“* (srov. rozsudek NSS ze dne 28.8.2014, č.j. 4As 127/2014-39). Podstatné je, že *„namítaná pochybení musí být natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí podle ust. § 123b zákona o silničním provozu nelze jako podklad pro zápis vůbec použít, např. z důvodu jeho nesrozumitelnosti, či dokonce nicotnosti“* (srov. rozsudek NSS ze dne 28.8.2014, č.j. 4As 127/2014-39). Při zkoumání toho, zda pokutový blok mohl být skutečně podkladem pro zápis bodů do registru řidičů, je třeba proto vycházet vždy z **konkrétní situace** a je třeba *„v každém konkrétním případě posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů“* (srov. rozsudek NSS ze dne 28.8.2014, č.j. 4As 127/2014-39). Např. **takovým nedostatkem by mohla být absence podpisu pokutového bloku obviněným z přestupku** (srov. rozsudek NSS ze dne 29.12.2010, č.j. 8As 68/2010-81).

Jak vyplývá ze správního spisu, správní orgán I. stupně si vyžádal všechny potřebné podklady k jednotlivým záznamům, tj. jednotlivá oznámení příslušných orgánů policie o uložení pokut v blokovém řízení. Jak vyplývá zároveň ze správního spisu, žalobce vznesl **jedinou námitku**, když tvrdil, že *„přestupky nespáchal“* a ani je *„spáchat nemohl, neboť byl toho času vždy na jiném místě“*. K tomuto tvrzení neuvedl žádnou konkrétní skutkovou či právní okolnost, ze které by bylo možné vyvodit důvodnost pochybností o spáchaných přestupcích, žalobce žádné konkrétní důkazní prostředky ani v tomto tvrzení neoznačil, když pouze obecně navrhl provést dokazování svědeckou výpovědí svého přítele, kterého vůbec ani neoznačil. V takovém případě správní orgán I. stupně nebyl ani povinen přezkoumávat všechna pravomocná rozhodnutí vydaná v blokovém řízení, když, jak již soud uvedl ve výše uvedené úvodní obecné části, ve vztahu k těmto

rozhodnutím je nutné aplikovat zásadu presumpce správnosti těchto správních aktů a správní orgán v řízení o námitkách byl pouze oprávněn zkoumat to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu - § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu (k čemuž plně postačuje i oznámení příslušného orgánu policie o spáchaném přestupku), dále zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze zákona o silničním provozu obsahující bodové hodnocení jednání (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, čj. 9AS 96/2008-44). Při zkoumání těchto podkladů by však musely vzniknout důvodné pochybnosti týkající se těchto podkladů a jen v takovém případě by byl povinen správní orgán opatřovat další důkazy. **Pouze v případě důvodných pochybností (vyplývajících z námitek přestupce) a případně zjištěných správním orgánem z uvedených oznámení policie o uložení pokuty z přestupku, tak jen v takovém případě si musí správní orgán vyžádat pro posouzení námitek další důkazy prokazující skutečnosti uvedené v tomto oznámení policie (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 5As 39/2010-76, publikovaných pod č. 2145/2010 Sb. NSS a dále rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2015, čj. 1As 1/2015-33), tedy těmito dalšími důkazy mohou být i konkrétní pokutové bloky v případě rozhodnutí o přestupcích vydaných v blokovém řízení.** Stále je totiž třeba mít na paměti, že předmět řízení o námitkách proti provedení záznamu bodu v registru řidičů je posouzení, zda byl tento záznam proveden v souladu se zákonem a v řízení o námitkách již nelze věcně přezkoumávat právní podklad k rozhodnutí o provedení záznamu do registru řidičů, tedy zpravidla tak již nelze uplatňovat námitky, které mohly být uplatněny v řízení o přestupku, či přezkumu rozhodnutí o přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, čj. 9AS 96/2008-44). V dané věci před správním orgánem I. stupně nebyla vznesena žádná taková námitka, která by mohla být jen naznačit důvodnou pochybnost o spáchaných přestupcích, když za takovou námitku nelze považovat jen obecné tvrzení žalobce o tom, že „*toho času*“ (žalobce neuvádí jakého času, tj. zda v případě všech přestupků) se vždy nacházel „*na jiném místě*“ (žalobce neuvedl místo, na kterém se měl údajně vždy, překvapivě vždy v době spáchání všech přestupků nacházet). Navíc je velmi nepravděpodobné, že by v případě všech přestupků, kdy zpochybňuje svoje přestupkové jednání (v žalobě označil celkem pět rozhodnutí o přestupku daných v blokovém řízení) se vždy nacházel mimo místo spáchání přestupků, to už by musela být „velká náhoda“, když by byl z tohoto přestupku obviněn zřejmě někdo jiný, anebo by snad muselo dojít k vyplnění pokutových bloků tak, že by si sám policista podepsal za neznámou osobu přestupkový blok. **Žalobce tak v této námitce podstatě nepřímou obvinil příslušné policejní orgány, které prováděly vyšetřování přestupkového jednání, „ze lži“,** neboť ho jako přestupce v těchto případech označily, on však se údajně na místě spáchání přestupku vůbec nenacházel. Už to svědčí o jednoznačné účelovosti takové námitky, když jinou námitku týkající se zpochybnění samotných pokutových bloků žalobce před správním orgánem I. stupně nevznesl. **Proto v dané věci byl oprávněn správní orgán vycházet pouze z uvedených oznámení příslušných orgánů policie o spáchaných přestupcích, resp. z oznámení o uložení pokut v blokovém řízení, přičemž „správní orgán je tak povinen na základě obsahu námitek řidiče i obsahu samotného oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení posoudit, zda lze při zápisu do registru vycházet pouze z tohoto oznámení, či zda v řízení vyvstaly pochybnosti o údajích zde zaznamenaných a je tudíž nutné tyto údaje prokázat pomocí dalších důkazů (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 1. 2012, čj. 3As 19/201-74)“.** Jak tedy soud uvedl, již výše uvedený správní orgán mohl vycházet pouze z výše zmíněných oznámení o uložení pokut v blokovém řízení, když z těchto nelze seznat existenci žádné důvodné pochybnosti o spáchaných

přestupcích a zmíněná námitka žalobce je pouze účelovým tvrzením, které správně správní orgán I. stupně a potažmo i žalovaný za takovou důvodnou pochybnost nepovažovaly.

Nesprávné je tedy tvrzení žalobce v žalobě o tom, že oznámení o spáchání přestupku nemůže být dostatečným důkazem a „musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týká, tak aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvláště orgánu veřejné moci“.

Podle názoru krajského soudu tedy správní orgán I. stupně nad rámec svých povinností nevycházel jen z uvedených oznámení, ale učinil součástí spisu i zmíněná rozhodnutí o přestupcích v blokovém řízení a tato rozhodnutí učinil podkladem i pro rozhodnutí o námitkách. To samozřejmě nemohlo způsobit nezákonnost tohoto rozhodnutí, naopak správní orgán I. stupně nadstandardně vycházel při zkoumání existence způsobitelného podkladu pro záznam i z konkrétních rozhodnutí o uložených blokových pokutách. On ani žalovaný však **nebyly oprávněni a ani povinni přezkoumávat tato rozhodnutí**, protože v případě těchto rozhodnutí se má za to, že žalobce jako pachatel těchto přestupků považoval podpisem pokutových bloků přestupek za spolehlivě zjištěný, nehodlal o něm vést takové řízení, v němž by byly posuzovány jak otázky skutkové, tak otázky právní a souhlasil i se sankcí, která mu v blokovém řízení byla uložena, tedy tímto svým postupem, kdy nevyužil svého zákonného práva nesouhlasit s projednáním přestupku v blokovém řízení a ponechat rozhodnutí o přestupku do správního řízení o přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2004, čj. 6As 49/2003-46). Proto se již nemohl ani v rámci řízení, ve kterém bylo předmětné žalované rozhodnutí vydáno, domáhat přezkumu těchto rozhodnutí, když takový přístup by popřel smysl blokového řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2004, čj. 6As 49/2003-46). A přesně o to se žalobce pokusil tím, že v odvolání uplatnil své věcné námitky proti těmto rozhodnutím vydaných v blokovém řízení a potažmo i v tomto soudním řízení. Tyto námitky pak obohatil v žalobě o další a týkají se v podstatě náležitostí rozhodnutí vydaných v blokovém řízení, zpochybňující přestupková jednání žalobce ve vztahu k jednotlivým přestupkům projednaných v blokovém řízení (blokové pokuty ze dne 31. 1. 2014, 24. 7. 2013, 20. 12. 2012, 16. 11. 2012, 4. 7. 2012).

Námitky žalobce se týkají zejména **formálních a obsahových náležitostí** zmíněných rozhodnutí, přičemž žalobce sám uvádí v žalobě judikaturu NSS, ze které lze odvodit nedůvodnost těchto námitek (jedná se zejména o rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2014, čj. 4As 127/2014-39). Z tohoto rozsudku totiž vůbec nevyplývá, že by nebylo možné vyjádřit údaje týkající se přestupkového jednání **ve zkratce** (popis místa spáchání přestupku, právní kvalifikace, popis přestupkového jednání). **Na rozhodnutí vydané v přestupkovém řízení totiž nelze klást stejné nároky jako na rozhodnutí vydané ve správním řízení v případě, kdy by žalobce jako přestupce nesouhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení.** Je třeba totiž vycházet z toho, že právě podpisem pokutového bloku žalobce k obvinění v těchto přestupcích vyjádřil svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení a jednoznačně tak potvrdil naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2010, čj. 8As 68/2010-81). Právě proto na způsobilost pokutového bloku jako podkladového rozhodnutí **nemůže mít vliv to, že v nich byla použita strohá či zkratkovitá formulace, nebylo v nich popsáno přestupkové jednání tak, zda, jak tvrdil žalobce, k němu mělo „dojít na místě veřejně přístupném nebo na soukromém pozemku“.** Pokud by tomu tak nebylo, musel by příslušný policista sepisovat v blokovém řízení rozhodnutí stejné

jako v jiném správním řízení, když by žalobce nesouhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení, k čemuž by samozřejmě patrně nebylo možné použít ani pokutové bloky z hlediska náročnosti popisu přestupkového jednání, právní kvalifikace, odůvodnění rozhodnutí, poučení atd. **Pokud žalobce tedy chtěl mít vyšší nároky na detailní popis přestupkového jednání, tak neměl souhlasit s projednáním přestupku v blokovém řízení, ale měl využít svého práva, které mu nebylo možné odepřít, tj. zpráva na zahájení správního řízení o přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2004, čj. 6As 49/2003-46).** Toto své právo však **nemůže přenášet do řízení o přezkumu žalovaného rozhodnutí,** když v daném případě výše uvedené podklady, oznámení o spáchaných přestupcích **neobsahovaly žádné indicie o vzniku důvodných pochybností týkajících se přestupků, přičemž ani námitky žalobce takové pochybnosti vzbudit nemohly.** Ve všech žalobcem uvedených případech v rozhodnutí vydaných v blokovém řízení **byla konkrétní přestupková jednání žalobce v blocích výše zmíněných popsána jednoznačně a určitě tak, že z nich nevyplývá zaměnitelnost s jiným jednáním, kdy nelze dospět k jinému závěru, než že v těchto rozhodnutích bylo přestupkové jednání konkrétním způsobem individualizované a zejména podstatné je, že namítaná pochybení nejsou natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí o přestupcích by nebylo možné jako podklad pro zápis vůbec použít, například z důvodu jeho nesrozumitelnosti či dokonce nicotnosti** (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2014, čj. 4As 127/2014-39). Všechna tato rozhodnutí obsahují popis přestupkového jednání, které je třeba hodnotit i ve vztahu k použité právní kvalifikaci (např. u přestupků ze dne 4. 7. 2012 je uvedena právní kvalifikace - § 125c odst. 1 písm. f/ bod 4/ zákona o silničním provozu, a to zkratkou, což nezpůsobuje nezákonnost tohoto rozhodnutí /ve zkratce „§ 125c/1f4“), sice k popisu přestupkového jednání není konkrétně přestupkové jednání popsáno jako „*překročení nejvyšší povolené rychlosti vozidla v obci*“, ale i z formulace v něm použité, tj. „*rychlost v obci*“ je zřejmé, že se právě ve vztahu uvedené právní kvalifikaci jedná o zmíněný přestupek, ostatně toto přestupkové jednání jako i všechna další jsou podložena i záznamy o přestupku, v nichž je toto jednání popsáno (které právě z důvodů zvolené formy projednání přestupku ve zkráceném blokovém řízení není třeba podrobně dále uvádět). Ostatně i správní orgán I. stupně byl schopen z těchto podkladů přesně tato přestupková jednání identifikovat a popsat je včetně uvedení všech náležitostí rozhodnutí, tak již i z tohoto důvodu není možné připustit důvodnost pochybností žalobce naznačených v odvolání a dále specifikovaných až v žalobě. Ostatně **sám žalobce** přímo z uvedeného rozsudku NSS (čj. 4AS 127/2014-39) přiléhavě cituje, že „*s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce*“, když „*při zohlednění specifík blokového řízení je možné přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena...*“. Z těchto podkladů uvedené skutečnosti vyplývají, ostatně již i správní orgán I. stupně byl schopen tyto náležitosti z nich reprodukovat přímo ve svém rozhodnutí. Z tohoto důvodu neměly oba správní orgány I. stupně jinou možnost než nevyhovět námitkám žalobce, když vycházely z platné právní úpravy a z konstantní soudní judikatury. V takovém případě na tom nic nemohlo změnit ani tvrzení žalobce o rozhodovací praxi jiných správních orgánů (zejména žalobce odkazoval na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje), když není pravdou, že by se žalovaný těmito žalobcem předloženými podklady nezabýval. Jak žalovaný správně uvedl, když vycházel z platné právní úpravy a z konstantní soudní judikatury, tak jestliže nebyl oprávněn přezkoumávat obsah jednotlivých pokutových bloků z hlediska prokázání skutkové podstaty tam uvedených přestupků, tak ani nebyl oprávněn přezkoumávat zákonnosti vyplněných pokutových bloků a v takové souvislosti pak považoval odkaz žalobce na zmíněná rozhodnutí jiného správního orgánu za „*nepřiléhající*“ a správně uvedl, že právním názorem uvedeným v těchto rozhodnutích není žalovaný vázán. **Avšak i kdyby se vůbec s touto námitkou**

obsaženou v odvolání, tj. poukazem na jinou rozhodovací praxi, žalovaný nezabýval, tak by to nezpůsobilo automaticky bez dalšího, nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí, když „*povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, čj. 9Afs 70/2008-13). Námitku lze totiž vypořádat i tak, že správní orgán může uvést v rozhodnutí odlišný názor od názoru žalobce, který přesvědčivě zdůvodní a tím, minimálně implicitně, námitku vypořádá. **Absence odpovědi na ten či onen argument nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či jeho nepřezkoumatelnost (srov. výše uvedený rozsudek NSS, který lze stáhnout i na rozhodovací praxi správních orgánů).** Ve vztahu k námitce žalobce o tom, že „*odvolací správní orgán zcela ignoroval rozhodování jiných odvolacích správních orgánů ve věcech shodných a významně tak narušil právní stopu účastníka řízení*“ je třeba uvést, že žalobcem uvedená jiná rozhodnutí správních orgánů jsou stále jen individuálním správním aktem, který je jednostranným správním úkonem, který činí správní úřad nebo jiný oprávněný vykonavatel veřejné správy s cílem vyvolat přímé vnější účinky v jednotlivém případě. Individuální správní akt nemá moc zákona, není všeobecně závazný. **Legitimní očekávání může založit pouze taková správní praxe, která je ustálená, jednotná a dlouhodobá a která opakovaně (nikoliv pouze v několika případech) potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, čj. 6Ads 88/2006-132).** Správní praxe nemůže být strnulá a nemůže zůstat bez vývoje. Není proto vyloučeno, aby (a to i při nezměněné právní úpravy) byla nejen doplňována, ale i měněna, když k tomu jsou relevantní důvody. Opačný přístup by mohl vyústit v to, že by se žalovaný nemohl odchýlit od dosavadní právní praxe, která by např. nereflektovala výklad zákona prováděných soudy, byl by ji nucen v rozporu s veřejným zájmem uměle udržovat. Takovou interpretaci principu předvídatelnosti rozhodovací činnosti orgánu veřejné moci ústící k absurdním důsledkům je samozřejmě nutno odmítnout (výklad per reductionem ab absurdo). Ostatně Nejvyšší správní soud již v odůvodnění rozsudku ze dne 25. 4. 2006, čj. 2As 7/2005-86 (a následně i v dalších rozhodnutích, za všechny srov. např. rozsudek NSS ze dne 15. 8. 2012, čj. 1As 46/2012-87), uvedl „*účastník řízení se před správním orgánem může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem – jinak řečeno, účastník se nemůže domáhat, aby správní orgán nadále dodržoval svoji předchozí nezákonnou správní praxi (i když nebyla relevantně napadena či jinými mechanismy uvedena do souladu se zákonem)*“.

Rovněž tuto námitku shledal nedůvodnou, jako ostatně celou žalobu, proto krajský soud musel žalobu zamítnout (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladu řízení se opírá o stranu § 60 odst. 1 s. ř. s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladu v řízení a žalovanému žádné náklady v řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 29. června 2016

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Aneta Břeňová